

LA MEVA ADOLESCÈNCIA

Avui penso en coses boniques,
m'aixeco i tinc meravelloses vibres ,
miro a la mare i l'estimo molt,
com puc tenir tanta bona sort.

Passo el dia sense quasi parlar,
miro el mòbil sense parar,
em parlen i no sento res,
o és el que sento i no és.

Diuen que són les hormones,
però el que jo sento ningú ho sap,
no m'entenen i estan equivocats,
de ben segur no saben la realitat.

Camino amb molt poca gana,
el meu cervell mana,
tantes sensacions, estic cansada,
tinc tretze anys i estic saturada.

Avui torno a aixecar-me,
però no tinc la mateixa sensació
tot és fosc i hi ha un funest ambient,
miro a la mare i tinc un mal pressentiment.

Passo el dia sense quasi parlar,
miro el mòbil sense parar,
em parlen i no sento res,
o és el que sento i no és.

Les emocions a vegades manen
i el meu cap esta confós,
sembla que ningú m'enten
i per a mi és horrorós.

Camino cap a l'institut,
molt contenta amb la meva actitud,
m'han enviat un missatge
i el cel és preciós, quin paisatge!

Avui miro a la meva germana
i penso: que bonica cara,
però de vegades em fa enfadar
i només fa que molestar.

Passo el dia sense quasi parlar,
miro el mòbil sense parar,
em parlen i no sento res,
o és el que sento i no és.

Enyoro els dies de vacances,
dies càlids i sense mancances,
dies amb festes i amb amics,
dies plàcids i ben parits.

Camino pensant en tornar a l'institut,
sense controlar la meva inquietud,
encara penso en les festes
i trobo a faltar les orquestres.

Avui he dormit prou,
és dissabte i tot es mou,
la mare remou tota la casa
i jo penso en dormir massa.

Passo el dia sense quasi parlar,
miro el mòbil sense parar,
em parlen i no sento res,
o és el que sento i no és.

El meu pare em fa riure,
a la cara em surt un somriure,
em fa sentir alegre
i ja no veig tot negre.

Camino, camino pensant en l'adolescència,
plena d'emocions,
plena de sensacions
i plena de preocupacions.